

# РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. Пловдив, 16.02.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова  
Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова  
в присъствието на прокурора Николай Ст. Божилов  
като разглежда докладваното от Васил Ст. Гатов Наказателно дело за възобновяване № 20225000600463 по описа за 2022 година

**Производството е по реда на глава XXXIII НПК.**

С Присъда № 76/10.09.2021г. по нохд № 2694/21г. състав на Пловдивския районен съд е признал подсъдимия И. Р. Я. за виновен по чл.196, ал.1, т.1, вр. чл.194, ал.1 НК и го осъдил на три години лишаване от свобода, което наказание да изтърпи при първоначален „строг“ режим.

Съдът приспаднал предварителното задържане на подсъдимия и се разпоредил с веществените доказателства и разноските.

Първоинстанционната присъда била обжалвана и с Решение № 266/26.10.2022г. по внохд № 323/2022г. по описа на Пловдивския окръжен съд била потвърдена.

Поради липсата на процесуална възможност за касационно обжалване,

присъдата е влязла в сила на датата на постановяване на въззивното решение.

Срещу влязлата в сила присъда са постъпили саморъчно изготвени жалби, които са били адресирани и изпратени на ВКС. С нарочни писма жалбите на осъдения са били върнати на Пловдивския районен съд с указания да бъдат администрирани като искания по реда на глава 33- та НПК.

И с двете жалби се изразява недоволство от отношението на органите на досъдебното производство и съдебните състави от двете инстанции спрямо осъдения, като се акцентира върху липсата на справедливост поради влошеното му психично състояние. Конкретни касационни основания и доводи в жалбите не са изрично посочени, но така изложеното от осъдения дори и без точна юридическа формулировка ориентира към неправилно приложение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при формиране на вътрешното убеждение на решаващите инстанции, попадащо в обхвата на разпоредбите на чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Искане за ревизия на делото и отмяна на решението на Окръжния съд.

В съдебното заседание представителят на Апелативна прокуратура предлага искането да се остави без уважение. Соча, че и двете инстанции са съобразили всички относими за решаване на отговорността на касатора обстоятелства и претенциите за неправилно приложение на материалния закон и за наличие на съществени процедурни пороци са неоснователни.

Защитата поддържа искането си по изложените в него съображения. Изразява несъгласие с анализа на установените факти и отнасянето им към приложимия материален закон. Изразява съмнения в безпристрастността на съда, породени от действията при конституиране на страните.

Осъденият претендира възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане.

Апелативният съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличие на основанията за възобновяване, установи следното:

Искането за възобновяване е направено в законния шестмесечен срок от процесуалнолегитимирана страна по отношение на съдебен акт, който не е проверен по касационен ред, поради което е допустимо.

Оплакването на защитата, обвързано с нарушение на разпоредбата на чл.348, ал.1, т.2 НПК макар и недостатъчно ясно и конкретно заявено в

жалбите е насочено към оценъчната дейност по проверката на доказателствените източници от решаващите инстанции и в същността си е оплакване за необоснованост, по каквото касационната инстанция няма правомощия да се произнася, тъй като обосноваността не е предвидена като касационно основание.

Неоснователно се претендира отвод на прокурорите, участвали в първоинстанционното и въззивното производство. Многократно в хода на производствата защитата и осъдения са депозирали искания за отвод на прокурорите. И двете решаващи инстанции са съобrazили и изследвали всички представени от защитата и осъдения доводи. След проведени тайни съвещания не са намерили основания за отвод на представителите на държавното обвинение и са оставили тези искания без уважение. Във всеки един случай това е сторено при стриктно спазване на разписаните правила и нарушения в тази връзка настоящият състав не намира.

Няма допуснато съществено процесуално нарушение, във връзка с неизпълнение от решаващите състави на задълженията по чл.13, чл.14, чл.15 и чл.107, ал.3 НПК.

И първата инстанция и въззивната инстанции са направили анализ и оценка на събраните и проверени доказателствени източници. От мотивите на атакуваната присъда и въззивно решение ясно личи, че решаващите съдилища са изпълнили процесуалните си задължения и не са допуснали нарушение при формиране на вътрешното си убеждение. Аналитично е преценен целия обем от събрани доказателства, които не са тълкували еднопосочно или изопачено, а логично и достатъчно задълбочено. Изложени са изчерпателни съображения кои от доказателствените източници се считат за достоверни и кои от тях за недостоверни. Обстойно са анализирани показанията на всички свидетели, както и обясненията на подсъдимия, като същите са съпоставени детайлно с всички останали доказателства от общата доказателствена съвкупност.

Поради това касационната инстанция съд не установява пороци в процесуалната дейност на първата и въззивната инстанции и не споделя възраженията на касатора в тази насока.

Независимо, че в искането не се твърди изрично за нарушение на материалния закон, то оплакването на осъдения за неправилното му осъждане

би могло да бъде преценено като довод очертаващ касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК.

Във връзка с това настоящият състав намира, че изводът на решаващите инстанции да приемат съставомерност на деянието на касатора по повдигнатото му с обвинителния акт деяние не е произволен. Сочените от касатора нарушения не са налични. Доказателствената съвкупност не е интерпретирана едностранчиво и превратно, в каквато насока са възраженията му. Точно обратното, оценката на доказателствата е продукт на задълбочен и логически издържан анализ, намерил израз в мотивите на атакуваната присъда и въззивното решение. Те са били съпоставени с показанията на свидетелите и с останалите доказателства по делото, като не е останала без необходимата фактическа обосновка и връзката между тях. Правилни са изводите, че дейността на Я. се обхваща както от обективна, така и от субективна страна от хипотезиза на чл.196, ал.1, т.1 НК и като са го признали за виновен, решаващите инстанции не са нарушили закона.

Несподелими са възраженията, че съдът не е дал възможност на защитата и на осъдения да говорят и да изложат съображенията си по същество на делото. От протоколите от проведените съдебни заседания, както в първоинстанционното, така и във въззивното производство става ясно, че на осъдения и на защитата е предоставена възможност да изложат своите съображения по съществото на делото и те са се възползвали от така предоставената им в рамките на закона процесуална възможност.

Тук е мястото да се отбележи, че протоколът от съдебното заседание е доказателственото средство по смисъла на чл. 131 от НПК, с което се удостоверяват извършените процесуални действия и реда, по който са извършени и наличието в съдържанието му на данни по чл. 291 и чл.297 НПК обуславя извод, че тези съдопроизводствени действия са били осъществени. Когато страните не са се възползвали от възможността по чл.311 НПК или не са представили доказателства, които да оборят удостоверителната сила на съдебния протокол, тогава истинността на отразеното в него не може да бъде подлагана на съмнение.

Тези съображения налагат извода, че и касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК не е налично, тъй като материалния закон е приложен правилно.

В жалбите не се изразява несъгласие с наложеното наказание и липсва претенция за явната му несправедливост, но доколкото се прави искане осъденият Я. да бъде оправдан настоящият състав намира, че е налице процесуална възможност да бъде обсъдено и това касационно основание.

Касационния състав споделя изцяло доводите на двете инстанции, относими към индивидуализацията на наказанието. Наложеното на касатора наказание в размер на три години лишаване от свобода се доближава максимално до предвидения в закона минимум и се явява крайно снизходително и необосновано занижено. Това е било отчетено от първата инстанция, но само поради забраната за влошаване на положението на подсъдимия размерът му не е бил завишен. Тази забрана и характерът на настоящето производство не позволяват корекция на наказанието и от настоящия състав, поради което така определените размер от три години лишаване от свобода, макар и очевидно занижен и необосновано снизходителен не може да бъде променен.

Обобщено, не са налице предпоставките на чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, които да доведат до основание за отмяна на атакуваната присъда и въззивното решение.

Поради това исканията на осъдения И. Р. Я. за възобновяване на производството по делото следва да бъдат оставени без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 425 от НПК Апелативният съд

## **РЕШИ:**

**ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането на осъдения И. Р. Я. за възобновяване на внохд № 323/2022г. по описа на Пловдивския окръжен.

Решението е окончателно.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_